

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **IMMO PB, a.s.**, IČO: 27744612
sídlem Železná 688/10, Brno
zastoupená daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 616/4, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. 38720/20/5100-31461-711333,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 15. 10. 2019, č. j. 4546735/19/2110-70461-209152 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), v přezkumném řízení změnil jím vydaný platební výměr na daň z nabytí nemovitých věcí ze dne 7. 4. 2016, č. j. 1636727/16/2110-70461-209152 (dále jen „platební výměr ze dne 7. 4. 2016“), tak, že se vyměřená daň mění podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 10. 2016 (dále jen „zákonné opatření o dani z nabytí nemovitých věcí“) z částky 0 Kč na částku 136 052 Kč, kterou je žalobkyně povinna zaplatit v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Správce daně dospěl k závěru, že nebyly splněny zákonné

podmínky pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí podle § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí, neboť v daném případě nebyla dodržena minimální doba trvání leasingu v délce 30 let, resp. 29,5 let.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 10. 2020, č. j. 38720/20/5100-31461-711333 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Vycházel z toho, že žalobkyně nabyla nemovité věci na základě kupní smlouvy ze dne 22. 10. 2015, vklad práva do katastru nemovitostí byl zapsán dne 30. 11. 2015 s právními účinky ke dni 5. 11. 2015, dohodnutá kupní cena činila 501 000 Kč, srovnávací daňová hodnota činila 3 401 300 Kč a smlouvu o finančním pronájmu žalobkyně uzavřela dne 17. 8. 2007 s dohodnutou délkou nájmu 96 měsíců. Žalovaný konstatoval, že základní znaky finančního leasingu byly definovány v § 21d a § 24 odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném k 5. 11. 2015 (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Vzhledem k tomu, že § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí odkazoval na zákon o daních z příjmů jako celek, bylo nutno aplikovat všechna ustanovení zákona o daních z příjmů týkající se finančního leasingu, a to v jejich znění účinném k 5. 11. 2015, kdy nastaly účinky vkladu práva do katastru nemovitostí. Jedním z definičních znaků finančního leasingu byla dle § 21d odst. 2 zákona o daních z příjmů i minimální doba finančního leasingu. Aby určitá transakce byla osvobozena od daně z nabytí nemovitých věcí, muselo se jednat o finanční leasing podle zákona o daních z příjmů ve znění účinném v okamžiku nabytí práva k nemovité věci, která byla předmětem finančního leasingu. Vzhledem k tomu, že nemovité věci žalobkyně nespĺňovaly podmínku minimální doby trvání finančního leasingu v délce 30 let, resp. 29,5 let, nebylo možné jejich převod od daně osvobodit dle § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí. Správce daně tak postupoval správně, pokud vyměřil daň ve výši 4 % ze srovnávací daňové hodnoty, odpovídající 136 052 Kč.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou ke zdejšímu soudu dne 12. 12. 2020, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, neboť má za to, že žalovaný chybně vyložil § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí a že nesprávně rozšířil podmínky pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí o minimální dobu trvání finančního leasingu. Žalobkyně má za to, že § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí stanovil pouze dvě podmínky pro osvobození od daně, a to (i) nabytí vlastnického práva k nemovité věci, jež byla předmětem finančního leasingu podle zákona o daních z příjmů, a (ii) skutečnost, že uživatelem musela být osoba podle zákona o daních z příjmů. Ačkoliv § 21d zákona o daních z příjmů obsahoval definici finančního leasingu, včetně žalovaným zmiňované minimální doby trvání finančního leasingu navázané na dobu odpisování předmětu finančního leasingu 30 let, jednalo se dle § 21d odst. 1 téhož zákona o definici jen pro účely daní z příjmů. Ustanovení § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí naproti tomu odkazovalo na finanční leasing dle zákona o daních z příjmů pouze co do nabytí vlastnického práva k předmětu finančního leasingu a co do uživatele finančního leasingu (bez uvedení minimální doby trvání finančního leasingu). Pokud by pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí měla být splněna i minimální doba trvání finančního leasingu, pak by zákonodárce takový záměr vtělil do § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí, což však neučinil. Případné nedostatky právní

úpravy spočívající v absenci minimální doby trvání finančního leasingu nelze vykládat v neprospěch žalobkyně, neboť by to odporovalo zásadě *in dubio mitius*. Žalobkyně má za to, že na podporu jejího výkladu svědčí důvodová zpráva k § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 4. 2019, č. j. 4 Afs 8/2019-41. Domnívá se, že minimální doba finančního leasingu má význam pro uznání úplaty za finanční leasing jako výdaje při stanovení základu daně z příjmů, nikoli pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí.

4. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že zákonné opatření o dani z nabytí nemovitých věcí a zákonné opatření Senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů (dále jen „zákonné opatření o změně daňových zákonů“), jímž bylo do zákona o daních z příjmů vloženo ustanovení § 21d, jsou vzájemně provázaná. Ustanovení § 9 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí je proto třeba interpretovat v souvislosti s § 21d zákona o daních z příjmů. Nelze ovšem vycházet pouze z prvního odstavce § 21d zákona o daních z příjmů, pokud § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí odkazuje na celý zákon o daních z příjmů. Ustanovení § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí a § 21d zákona o daních z příjmů nelze interpretovat izolovaně, nýbrž provázaně a je třeba brát v potaz také význam právní úpravy. V době převodu vlastnického práva, tj. 5. 11. 2015, byla jedním ze znaků finančního leasingu i jeho minimální doba dle § 21d zákona o daních z příjmů, s níž měla žalobkyně při koupi počítat. V roce 2014 neměla doba finančního leasingu při posuzování osvobození od daně význam, avšak od roku 2015 je nově jedním z definičních znaků finančního leasingu. Vzhledem k tomu, že právní účinky vkladu vlastnického práva k nemovité věci nastaly 5. 11. 2015, je relevantní právní úpravou, na niž odkazuje § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí, i § 21d zákona o daních z příjmů stanovující podmínku minimální doby finančního leasingu. Shodný výklad lze dle žalovaného dovodit i z rozsudku NSS č. j. 4 Afs 8/2019-41, který však řešil skutkově jinou situaci, kdy doba trvání leasingu nebyla v období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 znakem finančního leasingu. Dle žalovaného není namístě aplikace zásady *in dubio mitius*, jelikož zde nedochází ke střetu více srovnatelně přesvědčivých výkladů.
5. V dalším podání žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Afs 99/2020-28, č. 4261/2021 Sb. NSS, dle jehož závěrů splnění podmínek pro osvobození od daně dle § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí je nutné posuzovat vždy k okamžiku vzniku daňové povinnosti. Nezáleží na tom, kdy byla smlouva o finančním leasingu uzavřena, ale zda splňuje podmínky finančního leasingu dle zákona o daních z příjmů ve znění účinném v okamžiku realizace transakce. Zásada *in dubio mitius* v tomto případě nenajde uplatnění, neboť NSS nastolil jediný možný výklad rozhodných zákonných ustanovení.

Obsah správního spisu

6. Z předloženého daňového spisu plyne, že smlouvou č. 1070700007 ze dne 17. 8. 2007 společnost SMORAVA Leasing, a.s., jako pronajímatel dala společnosti První brněnská kovárna, s.r.o., jako nájemci do nájmu budovu bez č. p./č. e. – průmyslový objekt, stojící na pozemku p. č. 1631/129, a pozemek p. č. 1631/129 – zastavěná plocha a nádvoří, vše na listu vlastnictví č. 31414 vedeném pro k. ú. Dubí u Kladna, (dále jen „předmětná nemovitost“) s délkou trvání nájmu 96 měsíců. Součástí smlouvy bylo ujednání o budoucí koupi pozemku a budovy, přičemž kupní cena za budovu po ukončení nájmu měla činit

1 000 Kč a kupní cena za pozemek po ukončení nájmu měla činit 500 000 Kč.

7. Na základě třístranné smlouvy ze dne 31. 3. 2008 přešla všechna práva a povinnosti vyplývající ze smlouvy č. 1070700007 ze dne 17. 8. 2007 na žalobkyni coby novou leasingovou nájemkyni a zároveň byla upravena výše měsíčních splátek.
8. Kupní smlouvou ze dne 22. 10. 2015 společnost Erste Leasing, a. s., (*pozn. soudu: společnost SMORAVA Leasing, a.s., byla ke dni 1. 9. 2013 přejmenovaná na nyní již zaniklou Erste Leasing, a. s.*) prodala shora uvedené nemovité věci včetně příslušenství a inženýrských sítí žalobkyni za cenu 501 000 Kč. Smluvní strany se dohodly, že poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí bude žalobkyně coby kupující. K zápisu vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch žalobkyně na základě kupní smlouvy ze dne 22. 10. 2015 došlo dne 30. 11. 2015 s právními účinky k 5. 11. 2015.
9. Žalobkyně podala ke správci daně dne 4. 4. 2016 přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, v němž uvedla, že nabytí předmětné nemovitosti je osvobozeno od daně dle § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí, protože tvrdila daň ve výši 0 Kč.
10. Správce daně platebním výměrem ze dne 7. 4. 2016 vyměřil žalobkyni daň ve výši 0 Kč.
11. Dne 19. 12. 2018 dal správce daně žalovanému podnět k nařízení přezkoumání platebního výměru ze dne 7. 4. 2016 s odůvodněním, že až po jeho vydání zjistil, že předmětná nemovitost není osvobozena od daně, jelikož nebyla splněna třicetiletá doba trvání finančního leasingu a odepisování. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2019, č. j. 10700/19/5100-31461-701836, žalovaný nařídil přezkoumání platebního výměru ze dne 7. 4. 2016.
12. Správce daně následně nechal předmětnou nemovitost ocenit, přičemž dle úředního ocenění č. 13/429/2019 ze dne 26. 7. 2019, vypracovaného Ing. I. L., činila cena předmětné nemovitosti ke dni 5. 11. 2015 celkem po zaokrouhlení částku 4 534 980 Kč.
13. Ze sdělení a podkladů společnosti Erste Leasing, a. s., dále vyplynulo, že žalobkyně zaplatila dle daňového dokladu č. 9150300016/1 za pozemek částku 500 000 Kč a dle daňového dokladu č. 9150300015/1 za budovu částku 1 000 Kč. Předmětná nemovitost byla zařazena do 5. odpisové skupiny, společnost Erste Leasing, a. s., prováděla účetní odpisy od 1. 11. 2007 a odepsala celou pořizovací cenu ve výši 4 500 000 Kč.
14. Prostřednictvím sdělení o výsledku přezkumného řízení ze dne 6. 9. 2019 správce daně informoval žalobkyni o tom, že se v posuzovaném případě nejednalo o finanční leasing podle zákona o daních z příjmů, protože nebyly splněny všechny podmínky pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí. Daň proto bude stanovena ve výši 4 % ze základu daně, který odpovídá srovnávací daňové hodnotě ve výši 3 401 300 Kč (tj. 75 % ze zjištěné ceny ve výši 4 534 980 Kč).
15. Následně správce daně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobkyně podala odvolání, v němž podobně jako v žalobě argumentovala tím, že doba trvání nebyla znakem finančního leasingu. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí názoru žalobkyně nepřisvědčil. Pokud jde o konkrétní rozhodovací důvody obou správních orgánů, soud odkazuje na odst. 1 a 2 tohoto rozsudku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, soud neshledal.
18. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila, pročez měl soud za to, že i její souhlas s takovým procesním postupem byl dán.

Posouzení věci krajským soudem

19. Jádrem sporu mezi účastníky spočívá v právní otázce, zda podmínkou pro osvobození od daně podle § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí je splnění minimální doby trvání finančního leasingu. Žalobkyně zastává názor, že podmínky dle § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí nelze rozšiřovat o dobu trvání finančního leasingu plynoucí z § 21d zákona o daních z příjmů, neboť je stanovena toliko pro účely daní z příjmů. Žalovaný se naproti tomu domnívá, že jedním z definičních znaků finančního leasingu je minimální doba jeho trvání.
20. Podle § 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), daňová povinnost vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající.
21. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí je předmětem daně z nabytí nemovitých věcí úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je pozemkem, stavbou nebo jednotkou nacházejícími se na území České republiky.
22. Podle § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí je od daně z nabytí nemovitých věcí osvobozeno nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu podle zákona upravujícího daně z příjmů, jejím uživatelem podle zákona upravujícího daně z příjmů; pro účely daně z nabytí nemovitých věcí může být předmětem finančního leasingu i právo stavby.
23. Finanční leasing je v zákoně o daních z příjmů definován od 1. 1. 2014 prostřednictvím § 21d, který byl do tohoto zákona vložen zákonným opatřením o změně daňových zákonů. Pro tuto věc je v souladu s § 3 daňového řádu rozhodující právní úprava účinná ke dni 5. 11. 2015, kdy nastaly právní účinky vkladu vlastnického práva žalobkyně do katastru nemovitostí k předmětné nemovitosti, o čemž ostatně mezi účastníky tohoto řízení není sporu (viz žalovaným odkazovaný rozsudek NSS č. j. 5 Afs 99/2020-28).
24. S účinností od 1. 1. 2015 bylo ustanovení § 21d zákona o daních z příjmů novelizováno zákonem č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 267/2014 Sb.“). Za finanční leasing se (za splnění dalších zákonných podmínek) i nadále považovalo přenechání věci vlastníkem k užití uživateli za úplatu, pokud 1. bylo při vzniku smlouvy ujednáno, že po uplynutí sjednané doby převede vlastník užívané věci vlastnické právo k ní za kupní cenu nebo bezúplatně na uživatele věci, nebo 2. bylo ujednáno právo uživatele na převod podle bodu 1, v tom tedy nedošlo k odchýlení od právní úpravy účinné do 31. 12. 2014 [viz § 21d odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1. 1. 2015].
25. Současně však bylo dle § 21d odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů ve znění účinném

od 1. 1. 2015 stanoveno, že aby se jednalo o finanční leasing, musela být „splněna minimální doba finančního leasingu; doba finančního leasingu se počítá ode dne, kdy byl předmět finančního leasingu uživateli přenechán ve stavu způsobilém obvyklému užívání.“ Do § 21d zákona o daních z příjmů byl dále vložen nový odstavec 2, podle něhož: „*minimální dobou finančního leasingu je minimální doba odpisování hmotného majetku uvedená v § 30 odst. 1 nebo doba odpisování podle § 30a nebo 30b v okamžiku uzavření smlouvy. U hmotného majetku zařazeného v odpisové skupině 2 až 6 podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu se tato doba zkracuje o 6 měsíců.*“ Minimální doba odpisování hmotného majetku pak byla upravena v § 30 odst. 1 zákona o daních z příjmů tak, že v případě odpisové skupiny č. 5 činila 30 let.

26. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že by § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí odkazoval na zákon o daních z příjmů bez vazby na minimální dobu trvání finančního leasingu. Zákonné opatření o dani z nabytí nemovitých věcí i zákonné opatření o změně daňových zákonů, jímž byl do zákona o daních z příjmů implementován § 21d, byly přijaty v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a jedná se o vzájemně provázané předpisy (srov. též rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 4 Afs 8/2019-41). Odkazuje-li § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí na „finanční leasing dle zákona upravujícího daně z příjmů“, pak transakcí osvobozenou od daně z nabytí nemovitých věcí není jakýkoliv finanční leasing, ale jen finanční leasing podle zákona o daních z příjmů ve znění účinném v okamžiku nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu. Musí se tedy jednat o finanční leasing naplňující zákonnou definici uvedenou v zákoně o daních z příjmů, přičemž není žádný důvod pro to, aby z naposledy uvedeného zákona byly vybírány pouze některé z definičních znaků finančního leasingu a jiné přehlíženy, jak navrhuje žalobkyně.
27. NSS v již citovaném rozsudku č. j. 5 Afs 99/2020-28 vyložil, že od 1. 1. 2015 je minimální doba finančního leasingu jedním z jeho definičních znaků (shodně např. také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2022, č. j. 30 Af 56/2020-52). To je ostatně zřejmé z dikce § 21d odst. 1 písm. d) a § 21d odst. 2 zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1. 1. 2015. Není zapotřebí, aby byla minimální doba finančního leasingu výslovně uvedena v § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí (jak argumentovala žalobkyně), neboť plyne právě z § 21d zákona o daních z příjmů upravujícího podmínky finančního leasingu.
28. Neobstojí ani argumentace žalobkyně, která poukazuje na to, že důvodová zpráva k § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí podmínku minimální doby trvání finančního leasingu nezmiňuje. Absence takové zmínky v důvodové zprávě k zákonnému opatření o dani z nabytí nemovitých věcí je logická s ohledem na to, že ke dni 1. 1. 2014, kdy toto zákonné opatření vešlo v účinnost, nebyla ještě minimální doba finančního leasingu podmínkou dle zákona o daních z příjmů. Důvodová zpráva k zákonu č. 267/2014 Sb. naproti tomu výslovně uvádí, že „*navržená úprava ustanovení § 21d odst. 2 vymezuje, co se rozumí minimální dobou finančního leasingu, která je nově jedním z definičních znaků finančního leasingu.*“ Žalobkyni rovněž nelze dát za pravdu v tom, že rozsudek NSS č. j. 4 Afs 8/2019-41 svědčí na podporu jejího výkladu. V tomto rozhodnutí sice NSS nepovažoval dobu trvání finančního leasingu za jeho definiční znak, avšak pouze proto, že ke vkladu vlastnického práva k nemovitostem v dané věci došlo s právními účinky ke dni 18. 3. 2014. Proto NSS v rozsudku č. j. 4 Afs 8/2019-41 konstatoval, že: „*Ačkoliv tedy s účinností od 1. 1. 2015 byla do § 21d zákona o daních z příjmů podmínka doby trvání mezi definiční znaky vložena, nelze existenci této podmínky dovozovat také v době od 1.*

1. 2014 do 31. 12. 2014, v níž nastaly okolnosti rozhodné pro vznik daňové povinnosti žalobce.“ To, že po dni 1. 1. 2015 je doba trvání finančního leasingu jeho definičním znakem, který musí být naplněn, aby mohla být transakce podle § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí osvobozena od daně, jednoznačně plyne z rozsudku NSS č. j. 5 Afs 99/2020-28, jenž se týkal obdobného skutkového stavu jako v právě posuzované věci. Aplikace zásady *in dubio mitius*, podle níž je třeba v případě existence dvou srovnatelně přesvědčivých výkladových variant jediného zákonného ustanovení zvolit tu, jež je pro daňový subjekt příznivější, rovněž není na místě. Ke střetu dvou srovnatelně přesvědčivých výkladů zde totiž nedochází.

29. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že žalobkyně uplatnila osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí, které byly zařazeny do 5. odpisové skupiny s dobou odpisování 30 let (tuto skutečnost žalobkyně v tomto soudním řízení nezpochybňovala). Podmínky pro osvobození od daně bylo nutné posuzovat v kontextu definice finančního leasingu dle zákona o daních z příjmů, na něž odkazoval § 9 odst. 2 zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí, k rozhodnému dni 5. 11. 2015, kdy již jedním z definičních znaků finančního leasingu byla i minimální doba finančního leasingu, rovnající se době odpisování hmotného majetku dle § 30 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Podmínka minimální doby finančního leasingu v délce 30 let (resp. 29,5 let při zohlednění pravidla dle § 21d odst. 2 věty druhé zákona o daních z příjmů) však splněna nebyla, jelikož počátek leasingu (rok 2007) a následnou koupi (2015) dělilo sotva 8 let. Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že žalobkyně nesplnila všechny podmínky pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí. Protože žalobkyně konkrétní výpočet daně nezpochybňovala, soud se jím v tomto rozsudku nezabýval.

Závěr a náklady řízení

30. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě nepožadoval a ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu